

Arrest

nr. 156 165 van 5 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2015.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat D. GEENS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, L. S. (...), heeft de Marokkaanse nationaliteit en bent Arabier en moslim. U bent afkomstig van Khemisset. In 2008 heeft u uw land verlaten omdat u ging werken in Spanje. U bleef er vervolgens vijf jaar wonen. In 2008, 2009, 2010 en in 2011 reisde u nu en dan terug naar Marokko om uw familie te bezoeken. Tijdens één van die reizen in 2011 huwelijkten uw ouders u uit aan O. Y. (...). Vanaf februari 2013 verbleef u permanent in België. In 2013 vroeg u aan uw ouders de scheiding aan met O. Y. (...) omdat u niet van hem hield.

Uw moeder regelde daarop de procedure in Marokko. In april 2013 bent u in België een relatie begonnen met A. A. (...), een Marokkaan. In mei 2013 bent u met A. A. (...) gaan samenwonen en in september 2013 verloofde u zich met hem. Op 13 november 2014 diende u een verklaring van wettelijke samenwoning met A. A. (...) in bij de Stad Antwerpen. Op 11 maart 2015 werd deze aanvraag geweigerd na een negatief advies van het Parket van Antwerpen. Ondertussen werd u op 11 december 2013 veroordeeld tot een gevangenisstraf met uitstel wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Tijdens uw verblijf in België kreeg u meermaals een bevel tot verlaten van het grondgebied met een inreisverbod betekend. Hieraan gaf u nooit gevolg.

Op 6 maart 2015 werd u overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Brugge. Op 10 maart 2015 werd u een inreisverbod van zes jaar betekend. Nadat u werd vrijgelaten werd u op 6 juli 2015 opnieuw overgebracht naar dit gesloten centrum. Op 19 juli 2015 werd een repatriëring naar Marokko georganiseerd, maar deze werd afgelast wegens het verzet dat u hiertegen bood.

Op 29 juli 2015 vroeg u asiel aan. Hierdoor kon de repatriëring die gepland werd op 30 juli 2015 niet uitgevoerd worden. Bij terugkeer naar Marokko vreest u uw vader in Marokko en uw broer in Spanje omdat u in België zou samenwonen met een man zonder gehuwd te zijn. U legde geen documenten neer ter staving van uw asielaanvraag.

Op 7 september 2015 werd door de Commissaris-generaal beslist tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dit omdat er geloof kon worden gehecht aan, minstens de ernst van, uw beweerde vrees voor vervolging door uw vader en uw broer.

U diende beroep in tegen deze weigeringsbeslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch deze bevestigde op 2 oktober 2015 de door de Commissaris-generaal genomen weigeringsbeslissing. Deze beslissing geniet bijgevolg kracht van gewijsde en de erin aangehaalde motieven kunnen niet langer worden betwist.

U, die verklaarde het Belgische grondgebied niet te hebben verlaten, diende op 7 oktober 2015 een tweede asielaanvraag in. U haalde in het kader van uw tweede asielaanvraag weerom aan te vrezen voor problemen met uw familie die u zou bedreigd hebben. Uw familie is praktiserend en wil u niet hebben, zo stelde u. U merkte op dat uw vader niet wil dat u terugkeert en u vreest aldus dakloos te worden. U haalde voorts nog aan dat u door uw broer in Spanje werd bedreigd. U zou indertijd omwille van deze bedreigingen naar België zijn gekomen. U haalde tot slot nog aan dat u in België verloofd bent en voor altijd bij uw verloofde wil blijven.

Ook in kader van uw tweede asielaanvraag legde u geen documenten voor.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich in het kader van uw tweede asielaanvraag integraal steunt op dezelfde motieven als deze aangehaald bij uw vorige asielaanvraag, i.c. een vrees voor uw familie ingeval van een terugkeer naar Marokko. Dient hier echter te worden opgemerkt dat de Commissaris-generaal reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag heeft geoordeeld, en duidelijk en afdoende heeft gemotiveerd, dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde gegronde vrees voor vervolging door uw vader of uw broer ingeval van een terugkeer naar uw land van herkomst. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze conclusie kon komen, staan duidelijk weergegeven in de beslissing genomen in uw hoofde in kader van uw eerste asielaanvraag. Deze bevindingen werden door de RvV bevestigd waardoor de motieven van de weigeringsbeslissing genomen ten aanzien van u bij uw eerste asielaanvraag niet meer kunnen worden betwist. U beperkt zich thans tot het louter volharden in uw voorgaande verklaringen en het uiten van een paar loutere beweringen die u op geen enkele manier kan hardmaken, i.c. u kreeg doodsb bedreigingen en mag van uw vader niet meer terugkeren. Dit volstaat geenszins om thans in uw hoofde te beslissen tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dient hier voorts nog worden aan toegevoegd dat de waarachtigheid van uw beweringen bijkomend op de helling komt te staan door volgende bevindingen. Zo haalde u thans aan dat u indertijd door uw broer bedreigd werd in Spanje en dit zou tevens de reden zijn waarom u toen naar België kwam. U heeft hierover voordien echter nooit met enig woord gerept. U stelde wel dat uw broer autoritair was, niet wilde dat u zelf zou werken en kwaad op u is (zie gehoorverslag CGVS 27/8/2015 p. 4), maar u gevraagd hoe u wist dat u broer kwaad was op u, stelde u enkel dat u uw broer kent en dat

dit zijn mentaliteit is. Adere indicaties dienaangaande bleek u niet te hebben (zie gehoorverslag CGVS p. 27/8/2015 p. 4). Bovendien verklaarde u nog op het CGVS dat u in Spanje dichtbij uw broer was, hij zou op de hoogte geweest zijn van uw vertrek uit Spanje en u verklaarde nog te hopen dat u het met uw broer kan bijleggen (zie gehoorverslag CGVS 27/8/2015 p. 4). Dit zijn toch geen gedragingen en uitspraken die men zou verwachten indien u daadwerkelijk door uw broer werd bedreigd. Ook al zou het zijn aangetoond dat uw broer u bedreigde, quod non, dan nog volstaat dit niet om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. Uw broer verblijft immers in Spanje en u verklaarde bij uw eerste asielaanvraag zelf niet te weten of uw broer, in geval van uw terugkeer naar Marokko, contact met u zal opzoeken (zie gehoorverslag CGVS 27/8/2015 p. 5). Ook op heden toont u geenszins aan dat dit wel het geval zou zijn. U merkte voorts nog op dat uw familie praktiserend is en u niet wil hebben. Ook dit betreft een loutere bewering van uw kant die op geen enkele manier wordt ondesteund. Ook heeft u dit gegeven voordien nooit als dusdanig aangehaald. Uit wat voorafgaat moet aldus worden besloten dat u ook bij uw tweede asielaanvraag niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging door uw familie ingeval van een terugkeer naar uw land van herkomst. Dat u in België tot slot een verloofde heeft en voor altijd bij hem wil blijven, toont ook geenszins het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de defintie van subsidiaire bescherming aan.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat er geen probleem is van non-refoulement en dat er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond. Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 3 EVRM, van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen “48 t.e.m. 48/6” en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. Waar verzoekende partij opwerpt dat de termijnregeling voorzien bij artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet door de verwerende partij niet werd geëerbiedigd daar zij reeds haar tweede asielaanvraag had ingediend op 7 oktober 2015 en de bestreden beslissing pas werd genomen op 22 oktober, eraan toevoegende dat de korte termijn van voormeld artikel de rechtszekerheid van de betrokken vreemdeling dient, wijst de Raad er evenwel op dat het niet naleven van de termijnen voorzien in artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet geen sanctie met zich meebrengt, nu het termijnen van orde betreffen. De overschrijding van deze termijnen tast aldus de wettigheid van de bestreden beslissing niet aan. Verzoekende partij licht niet toe welk belang zij zou hebben gehad bij een eerder genomen beslissing. Integendeel, heeft verzoekende partij door de iets langere duur van de asielprocedure langer bescherming genoten tegen de beweerde vervolging en werd zij tevens langer in de mogelijkheid gesteld om aanvullende stukken te verzamelen ter staving van haar relaas. Zij brengt geen element aan dat de Raad ertoe zou nopen te concluderen dat het verstrijken van een bepaalde termijn een element is dat zou kunnen leiden tot internationale bescherming in de vorm van de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Desbetreffend argument kan niet dienstig worden aangevoerd.

Waar verzoekende partij insinueert dat het rechtszekerheidsbeginsel zou zijn geschonden bemerkt de Raad dat dit beginsel inhoudt dat dat het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, dat de rechtzoekende moet kunnen uitmaken welke gevolgen een bepaalde handeling naar redelijkheid zal hebben en dat de overheid niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken van de beleidslijnen die zij bij de toepassing van de reglementering aanhoudt (RvS 4 oktober 2004, nr. 135.661). Verzoekende partij toont geenszins aan dat voormeld beginsel door verwerende partij zou zijn geschonden.

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De Raad wijst er vooreerst op dat de eerste asielaanvraag van verzoekende partij van 29 juli 2015 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 7 september 2015 werd afgewezen omdat geen enkel geloof kon worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden vrees in haar land van herkomst. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 153 839 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2 oktober 2015 waarbij nogmaals werd gesteld dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. Verzoekende partij diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekende partij betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

2.2.5. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar tweede asielaanvraag steunt op het feit dat zij nog steeds niet naar haar land van herkomst kan terugkeren omwille van de problemen die zij aanhaalde in het kader van haar eerdere asielaanvraag, meer bepaald de vrees voor haar vader en haar familie omwille van haar samenwoning in België.

2.2.6. De Raad is van oordeel dat verwerende partij in haar beslissing met recht heeft kunnen besluiten dat onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt. De motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier en zijn deugdelijk.

In haar verzoekschrift brengt verzoekende partij geen argumenten aan die de motieven van de bestreden beslissing op afdoende wijze kunnen weerleggen.

Waar verzoekende partij in haar verweer op summere wijze het door haar voorgehouden asielrelaas herneemt, oordeelt de Raad dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift nalaat de door verwerende partij vastgesteld flagrante omissies, die verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden asielrelaas, en de motivering aangaande de beweerd dreiging van haar broer bij terugkeer naar haar land van herkomst te weerleggen waardoor deze als onbetwist en vaststaand moeten worden beschouwd.

Verzoekende partij beperkt haar verweer *in concreto* louter tot het bijbrengen als bijlage bij haar verzoekschrift van een verklaring van haar vader van 30 oktober 2015 waarin deze stelt dat zijn dochter heden in België een relatie heeft die niet conform is met zijn religie en dat wanneer zij naar Marokko zou terugkeren hij haar op een brutale wijze zou kunnen agresseren. De Raad wijst er vooreerst op dat aan een document afkomstig van de vader van verzoekende partij geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar een verklaring opgesteld door een ouder van een asielzoeker niet als objectief kan worden beschouwd omdat er steeds van kan worden uitgegaan dat dergelijke stukken enkel gericht zijn op het welslagen van de ingediende asielaanvraag. Daarenboven oordeelt de Raad dat het sterk gesolliciteerd karakter van dit document, zoals blijkt uit de opmaak ervan, elke bewijswaarde ervan ontnemt. Dit document die de uiting van agressie van de vader naar zijn dochter moet aantonen draagt als hoofding het woord “verklaring”, vervolgt met de bewoording “ik ondergetekende”, waarna het geboortjaar, de burgerlijke staat, het adres en de paspoortgegevens van de vader van verzoekende partij worden vermeld. Het *corpus* van de verklaring bevat enkel de identiteitsgegevens van verzoekende partij, dat zij niet gehuwd is, dat zij in België een relatie onderhoudt niet conform de religie, dat ondergetekende – haar vader – haar niet zal toelaten bij hem te wonen in Marokko en dat hij haar op brutale wijze zou kunnen kwaad doen wanneer zij naar haar land terugkeert. Een dergelijk formalistische verklaring van een vader die naar verzoekende partij voorhoudt een uiterst grote bedreiging vormt voor haar en die enkel datgene aanhaalt waarvoor bevestiging nodig is in de asielprocedure wijst op een uitermate gesolliciteerd karakter van dit document met als enig doel het welslagen van de door zijn dochter ingediende asielaanvraag. Voormelde verklaring van de vader van verzoekende partij doet derhalve geen afbreuk aan de bevindingen van verwerende partij.

2.2.7. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, 2° lid, e van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat “*de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd*”. Zoals *supra* werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.2.8. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat

de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat de nieuwe elementen die door verzoekende partij werden aangebracht in het kader van haar huidige asielaanvraag niet van aard zijn dat zij de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekende partij in het kader van haar huidige asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.2.11. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT